

ת"פ 39900/02/16 - מדינת ישראל נגד יהודה שובילי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 39900-02-16 מדינת ישראל נ' שובילי
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חומרי
נגד המאשימה

יהודה שובילי
ע"י ב"כ יורם סגי - זקס, עו"ד
הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת הסעת שב"ח, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 20/12/15 בשעה 08:50 או בסמוך לכך, ברחוב אבן עזרא בעיר אשקלון, הסיע הנאשם ברכבו, מונית מסוג סקודה מר.+++ את עומר עואד ת.ז. 854843075 (להלן: "עואד עומר"), תושב הרשות הפלסטינית שנכנס למדינת ישראל בלי שהוא מחזיק בידו באישור כניסה לישראל.

מענה

3. במענה מיום 23/10/18 כפר הנאשם באמצעות בא כוחו וטען 3 טענות הגנה:

א. ספק בזיהוי השב"ח - אותו שב"ח הזדהה במשטרה כאחר ורק לאחר בדיקות אותרה זהותו. משכך, לא ברורה זהות הנוסע ברכב.

ב. תעודות עובד הציבור - תעודות עובד הציבור שקיימות בתיק בעניין השווה הבלתי חוקי אינן מכסות כל האפשרויות, ועל כן קיים ספק האם אכן מדובר בשווה בלתי חוקי.

ג. העדר יסוד נפשי - כיוון שמדובר במקום בו למיטב ידיעתו של הנאשם שוהים בדואים או עזתיים שעברו

בדיקה בכניסה לארץ, לא ידע ולא חשד כי מדובר בשוהה בלתי חוקי.

ניתוח הראיות

4. אבחן הראיות שהובאו בפניי ביחס לכל אחת מהטענות שנטענו על ידי ההגנה.

5. ספק בזהות השב"ח

כאמור, הנאשם טען כי בשל קיומה של התחזות בתיק על ידי תושב הרשות שהוסע על ידי הנאשם, ומשהמטרה בדקה רק את אישורי הכניסה של עומר עואד ולא טרחה לבדוק את מעמדו של תושב הרשות האחר ששמו עלה במערכת, הרי שיותר ספק סביר בדבר זהות הנוסע ברכב ומכאן גם מעמדו ביחס לאפשרות כניסתו לישראל כחוק.

6. מדוח הפעולה של השוטר סלומון איוב (ת/4), אשר הוגש בהסכמה, עולה כי משקיבל דיווח מהשוטר דגו אבי שמונית מעלה אנשים החשודים כשוהים בלתי חוקיים, הוא נסע בניידת אחר המונית עד רחוב אבן עזרא, שם סימן לנאשם לעצור.

במונית נמצאו שני תושבי השטחים אשר לשאלת השוטר ענו כי אין להם אישורי שהייה חוקיים.

7. מדוח העיכוב של השוהה הבלתי חוקי, שאף הוא הוגש בהסכמה, (ת/8) עולה כי בשטח זהה חשוד בשם עואד עומר ת.ז. 854843075, שכבר בשטח טען כי "אין לי אישור".

8. מהאמור עולה כי כבר בשטח זהה החשוד כעואד עומר ובאופן מידי זה, הודיע כי אין לו אישור שהייה. עם זאת, אבהיר כי לא אעשה כל שימוש בדברים שנאמרו על ידי החשוד בשטח, על אף שדוח הפעולה ודוח העיכוב הוגשו בהסכמה, לאור העובדה כי דבריו של החשוד, משלא הובא להעיד, מהווים עדות שמועה.

9. **ע"ת 3, רס"ב יהודה דהן**, היה החוקר שחקר את עומר עואד (להלן: "**החוקר**").

מעדותו עולה כי לפני תחילת החקירה ביצע הליך זיהוי של הנחקר באמצעות כרית אופטית. בעניינו של עומר עואד, בפעולת הזיהוי עלה כי קיים חשד להתחזות שכן במערכת האפיס עלתה הערה כי מספר ת.ז של עומר עואד איננה קיימת במאגר, דהיינו לכאורה מדובר באדם שזו פעם ראשונה שהוא נחקר, אלא שטביעת אצבע זו מתאימה לאדם בעל מספר ת.ז אחרת בשם עואד בשאר ת.ז 401428842 (להלן: "**עואד בשאר**") (ראו עמוד 24 שורות 6-16 ות/9).

החוקר הסביר בעדותו כי את עומר עואד, ביום האירוע, הוא זיהה בוודאות על פי ת.ז שהייתה ברשותו של הנחקר (עמוד 26 שורה 5).

בעניין זה נחקר החוקר ארוכות גם בחקירה נגדית אך עמד על כך כי את החשוד שעמד לפיו זיהה בוודאות כעומר עוואד בהתאם לתעודת זהות, שהייתה מקורית, והתמונה בת.ז תאמה לאדם שישב לפניו (**עמוד 28 שורה 25 וכן עמוד 29 שורות 23-24**).

עם זאת, לקראת סוף החקירה הנגדית לא יכול היה העד לשלול אפשרות כי באשר עוואד התחזה לעומאר עוואד, אם כי ציין כי במערכת המשטרתית לא עלה חשד להתחזות שכזו (**עמוד 30 שורות 5-6**).

לאור הסתירה שעלתה במערכת האפיס נעשתה בדיקה ועלה כי ב-3 תיקים קודמים, בפלא **382292/12** מיום 03/09/12, פלא **409604/13** מיום 15/09/13 ופלא **14220/14** מיום 09/01/14 (להלן: "**3 התיקים הראשונים**"), הזדהה החשוד כעואד בשאר, אלא שטביעות האצבע של אותו חשוד תאמו לחשוד שנחקר בתיק זה.

עוד עולה כי בפלא **348982/15** מיום 08/08/15 (להלן: "**התיק הרביעי**"), נחקר אדם אחר שהזדהה כעואד בשאר שטביעת האצבע שלו לא תאמה לטביעת האצבע ביתר התיקים (**ת/12**).

לטענת החוקר, עיון בתמונות שצולמו בחקירת התיקים הקודמים מעלה כי ב-3 התיקים הראשונים צולם אדם דומה ואילו בתיק הרביעי נחקר אחר (**עמוד 25 שורות 23-27 ועמוד 28 שורות 22-25, וכן ת/11**).

כאן המקום לציין כי עיון בתמונות אלה (**ת/11**) מעלה שקיים שוני מהותי בין תמונותיו של החשוד שנחקר ב-3 התיקים הראשונים אל מול החשוד שנחקר בתיק הרביעי ונראה כי קשה מאוד לבלבל בין השניים על פי מראה חיצוני בלבד.

בחקירתו הנגדית אומנם אישר החוקר כי בתיק הרביעי לא הוא ערך הליך הזיהוי לחשוד ועל כן לא יכול לומר בוודאות כי מדובר בעוואד בשאר (**עמוד 25 שורות 23-24 ועמוד 29 שורות 1-4**), אך בשל הזיהוי הוודאי שלו את החשוד שישב מולו, הוא עמד על כך שהוא חקר את עומר עוואד במועד הרלבנטי לכתב האישום.

מכאן, הסיק החוקר כי החשוד אותו הוא חקר ביום האירוע היה עומר עוואד, שבפעמים קודמות שנתפס הזדהה בשמו של עוואד בשאר.

10. לאחר ששמעתי את עדותו של החוקר, בשים לב למידע שהונח בפניי, אף אני סבורה כי ניתן לקבוע את זהות הנוסע במונית שעוכב לתחנת המשטרה.

כאמור, כבר בשטח זוהה החשוד על ידי שוטר הסיור כעומר עוואד, בין היתר באמצעות מספר תעודת זהות.

זאת ועוד, החוקר אשר נשאל ארוכות בעניין והשיב על כל שאלה, הבהיר כי זיהה את האדם שישב מולו אל מול תעודה מזהה מקורית כעומר עוואד.

אומנם במקרים קודמים הצליח אותו עומד עוואד להזדהות בשמו של אחר ולהערים על רשויות אכיפת החוק, אלא שבאותם מקרים אינני יודעת כיצד בוצע הזיהוי וכפי שהסביר החוקר במקרים של תושבי הרשות שלעיתים נתפסים ללא מסמך מזהה, הזיהוי לעיתים נעשה בעל פה, אלא שבמקרה דנן הזיהוי של הנוסע במונית, תושב השטחים, נעשה אל מול תעודה מזהה והתמונה שהייתה קיימת בה.

דווקא העובדה כי בעבר הצליח להערים החשוד על רשויות החוק, מחזקת את עדות החוקר כי ביצע הליך זיהוי מסודר במקרה דנן ועל כן אני מקבלת את עמדת המדינה בעניין זה.

זאת ועוד, עדותו של **ע"ת 4**, איש המטה הארצי אשר לא יכול למסור זהות אותו אדם בעל טביעת האצבע שהוא בדק, איננה מעלה או מורידה לעניין עדות החוקר, שכן החוקר, בשונה מאיש המטה הארצי, ישב מול החשוד והשווה את תמונתו אל מול החשוד שכאמור, ישב מולו.

11. תעודות עובד הציבור - כאמור, הנאשם בכפירתו טען כי תעודות עובד הציבור שהוגשו בתיק אינן מכסות כל אפשרות של היתר כניסה לתושבי האזור ועל כן לא ניתן להסתפק בתוכנן כדי לקבוע מעל לכל ספק סביר כי תושב הרשות שהוסע על ידי הנאשם אכן היה נעדר אישור כניסה כלשהו לשטחי מדינת ישראל.

במהלך החקירות הנגדיות עלתה גם טענה לפיה בשל העובדה שישנם היתרים שאורך זמן עד הזנתם, בשים לב למועד הוצאת הת.ע.צ. בסמוך לאירוע, יתכן והת.ע.צ. איננו מדויק.

ברע"פ 6831/09 **טורשן נ' מדינת ישראל (18/7/11)** (להלן: "**הלכת טורשן**") נדונה סוגיה זו בהרחבה ונקבע כי קיימת רשימה סגורה ובה 3 אפשרויות לפיהן שהייה של תושב האזור בישראל תהיה כדין. ראשית, היתר ארוך טווח מאת משרד הפנים; שנית, היתר קצר מועד מאת מפקד כוחות צה"ל באזור או ממנהלת התיאום והקישור; שלישית, צו ביניים מבית משפט שאוסר את גירושו של תושב האזור משטח המדינה באופן זמני (**הלכת טורשן, פסקאות 10-14**).

12. **ע"ת 1, הגברת חיימי יהודית**, סגנית לשכת מנהלת רשות ההגירה והאוכלוסין באשקלון, (להלן: "**נציגת משרד הפנים**"), הגישה ת.ע.צ. (**ת/1**).

ממסמך זה עולה כי ביום 21/12/15 נערכה על ידה בדיקה לתקופה שבין יום 01/01/12 עד יום 20/12/15, בעניינו של מר עואד עומר, ומבדיקה זו עלה כי בתאריכים הרלבנטיים לא היה לעואד עומר רישיון לישיבת ארעי או קבע בישראל ולא היה בעניינו צו שיפוטי המונע הרחקתו מישראל.

נציגת משרד הפנים, בחקירה הנגדית, הבהירה אומנם כי הזנת מידע בנוגע לצו שיפוטי עשויה לערוך מספר ימים בהם קיומו של צו שיפוטי לא יהיה ידוע לה, אלא שזו הבהירה כי טרם עדותה בבית המשפט ערכה בדיקה נוספת בעניינו של עואד עומר ולא היה שינוי במידע שמזן במערכת משרד הפנים (**עמוד 10 שטרה 2**).

לעניין אשרה הומניטרית, אשר לא מופיעה בת.ע.צ, ציינה נציגת משרד הפנים כי אשרה שכזו מהווה למעשה אישור שהייה בישראל קבע או ארעי (**עמוד 10 שורות 31-32**).

נציגת משרד הפנים אשרה כי במחשבי משרדה לא מוזנים צווי אלוף ו/או אישורי כניסה המונפקים על ידי המת"ק (**עמוד 11 שורה 9 ועמוד 9 שורות 18-19**), אך הבהירה כי כל אישור שמונפק על ידי משרד הפנים, בלאו הכי עובר לטיפול המת"ק שאמור להנפיק לתושב השטחים את היתר הכניסה לישראל (**עמוד 11 שורות 12-15**).

בעדותה הבהירה העדה כי כל סוגי האשרות שיכולות להינתן על ידי משרד הפנים, בהם אף אשרה הומניטרית, נבדקים בבדיקה אותה היא מבצעת לצורך מתן הת.ע.צ, ובכל מקרה ת.ע.צ של המת"ק משלים את התמונה שכן בסופו של יום בלאו הכי כל אישור שניתן על ידי משרד הפנים עובר למת"ק לצורך הנפקת אישור כניסה לישראל.

מעדות זו ניתן לקבוע כי לעואד עומר, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, לא היה אישור קבע ו/או אישור ארעי ו/או צו שיפוטי המתיר שהייתו בישראל.

13. **ע"ת 2, סג"מ יובל לוי**, סגן קצין תיאום אזרחי במנהל האזרחי בנפת חברון (להלן: "**נציגת המת"ק**") הגישה תעודת עובד ציבור (**ת/2**) מטעם המנהל האזרחי באיו"ש.

ממסמך זה עולה כי בן התאריכים 01/01/12 עד 20/12/15 לא היה בידי עומר עואד היתר כניסה ושהייה לצורך תעסוקה או לכל צורך אחר לתחומי מדינת ישראל.

בחקירתה הסבירה נציגת המת"ק כי במערכת הממוחשבת קיים תיעוד לכל היתר כניסה שניתן לתושב הרשות על פי ת.ז וטרם הנפקת הת.ע.צ היא ערכה בדיקה במערכות השונות כדי לבדוק האם לעומר עואד היה היתר כניסה כלשהו בהתאם לתאריכים שהתבקשה לבדוק על ידי משטרת ישראל (**עמוד 12 שורות 25-32**).

בחקירתה הנגדית הבהירה נציגת המת"ק כי הזנת היתרים בצו בית משפט לוקחת זמן ואלה מוזנים למערכת תוך 48 שעות מרגע הגעתם לצבא (**עמוד 15 שורות 1-18**). עם זאת, כאמור, בעניינו של עומאר עוואד הרלבנטי לעניינו, ניתנה תשובה על ידי נציגת משרד הפנים.

עוד הבהירה נציגת המת"ק כי בפועל כל היתר שניתן אי פעם לתושב הרשות מוזן על ידם, גם אם הוצא על ידי גורם אחר, כולל רע"נ תעסוקה (**עמוד 15 שורות 19-20, עמוד 16 שורות 26-28 ועמוד 17 שורות 22-23**).

14. כך יוצא כי תעודות עובד הציבור שהוגשו על ידי שתי הנציגות מכסות למעשה כל היתר ו/או אישור שהיה שיכול להינתן לתושב הרשות לצורך כניסה לישראל, וגם ניתן מענה בתשובה לחקירה נגדית לאפשרות שצו משפטי לא הופיע בת.ע.צ בשל זמן ההזנה של מידע שכזה.

משכך, אני קובעת כי תעודות עובד הציבור שהוגשו במקרה דנן מספקות וניתן לקבוע כי לתושב הרשות שפרטיו נבדקו, עומר עואד, לא היה היתר כניסה מכל סוג לתחומי מדינת ישראל במועד הרלבנטי לכתב האישום.

15. למעלה מן הצורך אתיחס ל-2 פסקי הדין אשר הגיש ב"כ הנאשם כתמיכה לטיעונו.

לאחר עיון בפסקי הדין אני סבורה כי פסקי דין אלה דווקא מחזקים מסקנתי דלעיל, שכן ב-2 פסקי הדין הללו נותר ספק בדבר מעמד השהים הבלתי חוקיים מאחר והמדינה לא הגישה, כמו במקרה דנן, תעודות עובד ציבור שסקרו כלל האפשרויות.

בע"פ 72260/04 **עבו עאבד אלקאדר נגד מדינת ישראל (6/10/05)** קבע בית המשפט כי כיוון שבהליך שמיעת הראיות הוגשו תעודות עובד ציבור רק של הלשכה למנהל האוכלוסין, לא נשללה האפשרות כי אותם שוהים בלתי חוקיים נכנסו לישראל מכוח היתר כניסה ו/או אשרות שונות. במקרה שבפניי, ת.ע.צ של המנהל התייחס לאשרות מסוג זה.

בע"פ 2278-04-08 **חנן לוי נגד מדינת ישראל (14/07/08)** הגישה המדינה רק ת.ע.צ מטעם המנהל האזרחי ובית המשפט זיכה כיוון שלא הוגש ת.ע.צ גם של משרד הפנים.

כאמור, במקרה שבפני הוגשו תעודות עובד ציבור מ-2 הגורמים, הן מהמנהל האזרחי הכולל בתוכו התייחסות אף להיתר כניסה שהיה צריך להינתן ככל שרע"ן תעסוקה היה מתיר כניסת תושב הרשות לצורכי עבודה, והן ממשרד הפנים, כך שתעודות עובד הציבור שהוגשו בפניי מספיקות בהחלט כדי לקבוע מעמד תושב הרשות שפרטיו נבדקו.

16. העדר יסוד נפשי -

הלכה פסוקה היא שהיסוד הנפשי בעבירה של הסעת תושב האזור שלא כדין הוא של "מודעות" לשתי עובדות מרכזיות: ראשית, הנוסע הוא תושב האזור; שנית, במועד ההסעה שהייתו בישראל הייתה שלא כדין. כמו כן, סוגיית המודעות כפופה לדוקטרינת "עצימת עיניים" לפי סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין **התשל"ז - 1977**, ואשר מורה כדלקמן: **"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררם"**.

ברע"פ 10556/03 **סעדיה נ' מדינת ישראל (19.12.04)**, ביחס להעסקת תושב הרשות, נקבע כי: **"נדרש יסוד נפשי מסוג 'מודעות', ומודעות זו מתקיימת גם בנסיבות בהן אדם חשד בטיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות ונמנע מלבררם. הפרכת קיומו של חשד כאמור המגיע כדי 'מודעות' מוטלת על הנאשם על פי סעיף 12א(ד) לחוק הכניסה, והדרך לעשותה היא, בין על ידי הוכחה כי הנאשם בדק את מסמכיו של התושב הזר ועל פיהם הוא שווה כדין בישראל, ובין אם בנסיבות הענין הוכיח כי לא חשד שמדובר בתושב זר השווה שלא כדין בישראל..."**(נראו פסקה 7 לפסק הדין).

כיום, תוקן החוק כך שהאמור בסעיף 12א(ד) לחוק אליו הפנה בית המשפט העליון קבוע בסעיף 12ב13 לחוק הקובע כך: "מי שעשה מעשה כאמור בסעיפים 12א(ג) או (ג5), 12ב2 או 12ב3, והוכחה מודעותו לכך שהלן, העובד, הנוסע או הנוהג, לפי העניין, הוא תושב זר, עליו הראיה שהמעשה נעשה באחת מאלה:

(1) לאחר שבדק שבידי התושב הזר מסמכים, שלפיהם הוא נכנס לישראל כדין ויושב בה כדין, או לעניין עבירה לפי סעיף 12א(ג5) - מסמכים שלפיהם הוא רשאי לנהוג ברכב בישראל;

(2) בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר נכנס לישראל שלא כדין, שהוא יושב בה שלא כדין, או לעניין עבירה לפי סעיף 12א(ג5) - בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר אינו רשאי לנהוג ברכב בישראל". מיום 20.3.2016

תיקון מס' 26

ס"ח תשע"ו מס' 2538 מיום 20.3.2016 עמ' 634 (ה"ח 1020, ה"ח 565)

הוספת סעיף 12ב13

בעניינו של
נהג מונית
הקנה
המחוקק
אף סמכות
בחוק לדרוש
מנוסע
מסמכים,
וסמכות
לסרב
להעלות
למונית מי
שמסרב
לעשות כן
בקובעו

בסעיף

מס' 14

12א (ב) לחוק כך: "מסיע במונית, כהגדרתה בסעיף 1 לפקודת התעבורה, רשאי לדרוש מנוסע מסמכים שלפיהם הוא נכנס לישראל כדין ויושב בה כדין, ותהא זו סיבה סבירה לסרב להסיע נוסע או מטענו בהתאם להוראות לפי פקודת התעבורה, אם הנוסע לא הציג לפני המסיע במונית מסמכים כאמור...".

עמוד 7

ודוק, עיון בדברי ההסבר להצעת החוק מעלה כי המחוקק לא ביקש לשנות בעניינו של נהג מונית בדבר היסוד הנפשי, אלא ביקש להקנות לו סמכות לדרוש מסמכים מזהים ולסרב להעלות נוסע המסרב לעשות כן (ראו: **הצעת חוק הכניסה לישראל (תיקון מספר 30 והוראות שעה) התשע"ח 2018, 22/1/18, עמוד 308**).

17. במקרה שבפני הנאשם עצמו טען כבר בחקירתו כי ידע שהנוסע הראשון במונית הוא תושב הרשות ועל כן גם הניח כי עומר עוואד שעלה למונית הוא תושב חברון או עזה (**ת/3 שורה 24**). משכך, ברי כי הנאשם היה מודע לפחות ברמה של עצימת עיניים, אם לא באדישותו, כי עסקין בנוסעים תושבי הרשות.

כיוון שאין מחלוקת על כך שהנאשם לא בדק את אישוריהם של הנוסעים הרי שיש לבחון האם הנאשם עומד בסייג הקבוע בהוראת **סעיף 12ב13(2) לחוק** ולפיו בנסיבות המקרה הוא לא חשד בהיותו של הנוסע נעדר אישורי כניסה.

הנאשם בעדותו בבית המשפט טען כי ביום האירוע הסיע תושב הרשות שמכירו כבעל אישורים. לבקשתו, הוא העלה אדם נוסף שלא הספיק כלל לראותו.

לטענתו, המקום ממנו נאסף האדם הנוסף הוא צומת הפועלים, שם ממתנים תושבי עזה בעיקר, שלטענתו ידע שהם עם אישורים. עוד טען כי הצומת הזו נבדקת על ידי המשטרה כל הזמן. משכך, לא חשד כי מדובר בתושב הרשות שאין לו אישורי כניסה לישראל (**עמוד 35 שורות 16-21**).

גם בחקירה הנגדית עמד הנאשם על גרסתו ולפיה הצומת ממנה אסף את תושב הרשות היא צומת ש"רובם 99 אחוז בדוקים כי המשטרה כל הזמן שם" (**עמוד 37 שורה 3**).

אלא שגרסתו זו לא עולה בקנה אחד עם דוחות הפעולה של השוטרים, שהוגשו בהסכמה ולפיהן השוטרים שהו במקום לצורך פעילות כנגד הסעת שוהים בלתי חוקיים (**ת/7 ות/5**). דהיינו, מדובר במקום בעיר בו יש ריכוז של פועלים, בין היתר בני מיעוטים שבתוכם אף שוהים בלתי חוקיים.

עוד טען הנאשם כי לא ביקש לבדוק לנוסעים אישורים על אף היותם בני מיעוטים כיוון שהנסיעה הייתה בתוך העיר. לטענתו, נסיעה ספישל מחוץ לעיר שעולה כסף רב מעלה חשד, שכן ככל שמדובר בתושב הרשות בעל אישורים, הוא יכול לנסוע באופן חוקי בתחבורה ציבורית זולה בהרבה ושימוש במונית מעלה חשש (**עמוד 37 שורות 17-19**).

לכאורה מדובר בטענה הגיונית, אלא שאין בה כדי להביא את בית המשפט לקבוע שהנאשם לא חשד כי מדובר בתושב זר נעדר אישורים. ראשית, לאור האמור לעיל באשר למקום איסוף הנוסע בעיר. שנית, הנאשם מיד עם עיכובו ומאוחר יותר בחקירתו במשטרה התייחס לשאלת הנסיעה העירונית אך באופן שונה מהותית ובדרך שיש בה דווקא כדי לחזק את התרשמות בית המשפט כי הנאשם עצם עיניו אל מול האפשרות כי מדובר בתושב הרשות נעדר

אישורים.

18. מדוח הפעולה של השוטר דגו אבי (ת/6) עולה כי ביום 20/12/15 בשעה 08:52, במסגרת פעילות, הוא עמד ליד רחוב בית משפט וצהל, יחד עם פועלים ערבים מהשטחים, הבחין במונית של הנאשם שנעצרה אשר נעמדו מסביבה פועלים ערבים והנאשם העלה נוסע 1. השוטר דיווח על הדבר לניידת.

19. מדוח הפעולה של השוטר אוהיון יקיר (ת/5) שעצר יחד עם השוטר סלומון איוב את המונית, עולה כי תגובת הנאשם במקום לאירוע הייתה "פה באשקלון אנחנו מעלים ולא בודקים אישורים, הדבר היחיד שאני לא עושה זה לצאת איתם מחוץ לעיר, בואו אפילו לתחנת אשקלון תשאלו את מפקד התחנה שככה עובדים פה".

גרסה דומה ולפיה כדבר שבשגרה נמנעים נהגי המוניות לבדוק זהות הנוסעים בנסיעה עירונית מסר הנאשם אף בחקירתו במשטרה עת מסר גרסה מלאה (ת/3 שורה 36).

גם במענה בפני בית המשפט ובחלק מגרסתו בבית המשפט שב וטען הנאשם טענה דומה ואף טען כי "זה מביך במיוחד שזה נסיעות בתוך העיר" (פרוטוקול דיון מיום 11/09/17 וכן עמוד 35 שורות 25-26).

דהיינו, הנאשם לא בדק זהות הנוסע במונית כיוון שנסיעות בתוך העיר הוא לא נוהג לעשות כן בכל מצב ולא כיוון שלא חשד כי יתכן והוא מעלה לרכבו תושב הרשות שאיננו בעל אישורי כניסה. גרסתו ולפיה נסיעה בינעירונית יקרה מעלה חשד היא אומנם נכונה, אך היא הועלתה בשלב מאוחר מאד, במהלך עדותו בבית המשפט וכאמור איננה עולה בקנה אחד עם גרסתו הראשונית שאותה הציג לאורך זמן.

20. הנאשם במהלך כל עדותו, הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית, טען כי לא חשד שמדובר במי שאין לו אישורים, שכן אסף אותו מצומת בה מרבית הפועלים עזתיים שאינם יכולים לצאת לארץ ללא אישור, והמשטרה נמצאת במקום ועורכת בדיקות, ועל כן לא חשד כי מדובר במי שאין לו אישור. מה גם, שברכב ישב פועל שמכירו ושיש לו אישור והנסיעה הייתה בתוך העיר, דבר שמקטין את החשד לשהות בלתי חוקית בישראל.

הנאשם אף טען כי לא חשד שמדובר בתושב האזור נעדר אישורים כיוון שבאותה תקופה היו פיגועים רבים שהובילו לירידה בכמות השוהים הבלתי חוקיים באשקלון (ת/3 שורות 74-75). מעבר לעובדה כי טענה זו נטענה בעלמא משלא הובאו לה אסמכתאות כלשהן, הרי שאין בה כדי להביא את בית המשפט כדי לבסס קביעה בדבר החשד של הנאשם, שכן עצם העובדה כי הייתה ירידה בכמות תושבי השטחים ששהו באשקלון, לאור מקום איסוף הנוסע והיותו תושב הרשות, לא ניתן לקבוע כי הנאשם לא חשד כלל שמדובר בנוסע נעדר אישורי כניסה.

21. סוף דבר אני קובעת כי הנאשם חשד בדבר זהות הנוסע שהעלה לרכבו אך נמנע מלברר זהותו ועל כן עצם

עיניו לאפשרות כי מדובר בתושב הרשות נעדר אישור כניסה.

סוף דבר

22. אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות והוכיחה מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום, ומשכך אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' שבט תשע"ט, 13 ינואר 2019, במעמד הצדדים